

РЕШЕНИЕ

№ 1230

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Михаела Касабова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100510304 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 13399/01.08.2023 г., постановено по гр.д. № 20207/2023 г. на СРС, ГО, 66 състав, са отхвърлени предявените от Х. В. Г. ЕГН *****, срещу „Х. БДЖ“ ЕАД ЕИК ****, искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ за признаване на уволнението, извършено със заповед № 5/09.02.2023 г., за незаконно и за възстановяване на предишната работа - на длъжност Директор на поделение Почивна дейност при „Х. БДЖ“ ЕАД с код НКПД 11206006.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ищеца Х. В. Г.. В жалбата се излагат доводи за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение. Твърди се, че няма пречка да се ползва бизнес план на предходен управител, но само когато този план бъде изрично приет от новия управител, което не се установява по делото. Поддържа се, че по делото не се установило наличието на конкретна бизнес задача или програма, което води незаконност на извършеното уволнение и налага отмяната му. Във въззивната жалба се сочи, че липсвало изискуемо вписване в ТР на договор № ВД-4/06.01.2023 г. за възлагане управлението на дружеството. Поддържа се, че от показанията на свид. Т. се установило, че ищецът е бил на преглед в болница „Света Анна София“ на 14.02.2023 г. в 8.00 часа, като това се установявало и от представените писмени доказателства, установяващи датата и часа на посещение на лечебното

заведение. Въззивникът сочи, че не е получавал нито предизвестие, нито заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение. Отделно навежда, че към 14.02.2023 г. е бил в отпуск по болест, като съгласно чл.335,ал.2, т.1 КТ прекратяването настъпва с изтичането на срока на предизвестieto, а заповедта има само констативен характер. Соци, че наличието на болничен лист за временна неработоспособност към датата на връчването на заповедта се отразява единствено на датата на прекратяване на трудовото правоотношение, а правото на работодателя да прекрати трудовото правоотношение е потестативно и поражда действие с достигането на писмено изявление до адресата. Моли се за отмяна на решението и постановяване на друго, с което предявените искиове да бъдат уважени, като бъдат присъдени и сторените разноски.

Въззиваемият „Х. БДЖ“ ЕАД е депозирал отговор на въззивната жалба, с който оспорва същата. Поддържа се, че предпоставката на чл.328,ал.2, изр.2 КТ не изисква започнато изпълнение по сключения договор за управление да се свързва задължително с изпълнението на конкретен бизнес план или бизнес програма. Твърди се, че такова условие не се съдържа в закона и не може да се изведе по тълкувателен план, като с договор за възлагане на управлението от 10.01.2023 г. , сключен между „Х. БДЖ“ ЕАД, чрез председателя на съвета на директорите на дружество, управлението на дружеството е възложено на А.А.. Въззивникът поддържа, че промените са надлежно вписани в ТР, а отделно от това в самия договор е предвидено да изпълнява бизнес задача съобразно бизнес програма на дружеството за периода 2021 г. – 2023 г. Навежда, че длъжността на ищеца била ръководна, а заповедта била връчена на 14.02.2023 г. в 08,20 часа при отказа на ищеца да се подпише. Моли се потвърждаване на обжалваното решение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възразженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Пред първоинстанционния съд са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на Х. В. Г., извършено със заповед № 5/09.02.2023 г., и за възстановяване на предишната работа - на длъжност „Директор на поделение Почивна дейност при „Х. БДЖ“ ЕАД“ с код НКПД 11206006. Ищецът в исковата молба твърди, че на 31.05.2017 г. е сключил трудов договор с ответника, по силата на който е назначен на длъжност Директор на поделение Почивна дейност при „Х. БДЖ“ ЕАД с код НКПД 11206006, като е постъпил на работа. Сочи в уточнителна молба от 04.05.2023 г., че е полагал труд в София, въпреки че живее в гр. Добринище. В периода 02.12.2022 г. – 20.03.2023 г. бил в отпуск по болест, когато получил по пощата препоръчано писмо, в което се сочело, че следва да попълни обходен лист. Ищецът бил уведомен устно, че договорът му е прекратен поради сключен нов договор за възлагане на управлението. Сочи, че заповед за уволнение ищецът не е получавал, но предполага, че ако има такава, то тя ще е от дата 15.02.2023 г. – 21.03.2023 г. Когато се завърнал на работа на 21.03.2023 г. получил трудовата си книжка, в която е посочено като основание за уволнение чл. 328, ал. 2 КТ. Твърди, че трудовото му правоотношение е прекратено и претендира уволнението да бъде отменено като незаконосъобразно поради: прекратяване на правоотношението докато ищецът е бил в отпуск и поради липса на нов бизнес план на ответника. Моли да бъде възстановен на длъжността „Директор на поделение Почивна дейност при „Х. БДЖ“ ЕАД с код НКПД 11206006.

За законосъобразността на уволнението по чл. 328, ал. 2 КТ в тежест на работодателя е да докаже фактите, включени във фактическия състав на уволнителното основание, а именно сключен договор за управление на предприятие по смисъла на Търговския закон, ищецът да е служител от ръководството на предприятието, прекратяването на трудовото правоотношение да е извършено в рамките на 9 месеца от началото на изпълнението на договора за възлагане на управлението.

Същевременно съдът не може да основе решението си на факти, които опорочават, отлагат или погасяват оспорваното потестативно право, но не са посочени от ищеца в исковата молба, защото по иска за незаконност на уволнението съдът няма задължение да следи служебно за нито един факт, който поражда правото на уволнение, или надлежното му упражняване (в този смисъл решение № 665/1.11.2010 г. по гр. д. № 242/2009 г. IV г. о.; решение № 555/9.02.2012 г. по гр. д. № 1224/2010 г. IV г. о., решение № 149/13.06.2012 г. по гр. д. № 475/2011 г. IV г. о., решение № 290/11.07.2012 г. по гр. д. № 882/2011. IV г. о.; решение № 459/27.10.2011 г. по гр. д. № 1532/2010 г. IV г. о. на ВКС).

Между страните не се спори, че страните са били обвързани от трудово правоотношение по силата на безсрочен трудов договор № 8/31.05.2017 г. г., по силата на които ищецът бил назначен на длъжност Директор на поделение Почивна дейност при „Х. БДЖ“ ЕАД с код НКПД 11206006.

Не е спорно също така, че заеманата от ищец длъжност е била ръководна. Кои лица се включват в ръководството на предприятието определя §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КТ - това са ръководителят на предприятието, неговите заместници и други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес, както и колективните изборни органи за управление (стопански съвет, управителен съвет, изпълнително бюро, оперативно бюро и други подобни). Понятието "ръководна длъжност" е изяснено в константната практика на ВКС /решение № 15 от 2.02.2017 г. на ВКС по гр. д. № 2303/2016 г., IV г. о., ГК. - [решение № 442/08.06.2010 г. по гр. д. № 1621/2009 г., III г. о., решение № 111/12.03.2012 г. по гр. д. № 726/2011 г., IV г. о., решение № 388/06.12.2012 г. по гр. д. № 582/2012 г., III г. о. на ВКС и др./ като е прието, че в ръководството на предприятието по смисъла на \[§ 1, т. 3 ДР на КТ\]\(#\) се включват освен ръководителят и неговите заместници, също и други лица, на които е възложено ръководство на трудовия процес. Характерът на длъжността като ръководна се определя не от нейното наименование, а съдържанието на трудовите функции по длъжностната характеристика. Служители от "ръководството на предприятието" по смисъла на \[чл. 328, ал. 2 КТ\]\(#\) вр. \[§ 1, т. 3 от ДР на КТ\]\(#\) са служители, от чиято трудова функция пряко зависи дейността на предприятието или на отделни негови звена, с оглед постигането на съответните цели по предмета на дейност на работодателя.](#)

В конкретния случай от приложената длъжностна характеристика /л. 4/ безспорно се установява, че функцията на заеманата от ищеца длъжност е била ръководна - основните трудови задължения включват да организира и ръководи дейността на поделението, да представя концепции за развитие, да дава отчети, да ръководи и контролира цялостния процес в Поделението /тоест на самостоятелно обособено звено/, като изпълнява бизнес плана на поделението, като директорът на поделение Почивна дейност при „Х. БДЖ“ ЕАД е подчинен пряко на изпълнителния директор.

Пред първоинстанционния съд е представен договор № ВД-4/06.01.2023 г. за възлагане на управлението на еднолично акционерно дружество с държавно участие в капитала, с който министърът на транспорта (упражняващ правата на държавата спрямо публичното предприятие – ответник) е възложил управлението на А.А. – член на Съвета на директорите на ответното дружество, на осн. чл. 52, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия, управлението и представителството на дружеството. По силата на този договор на А.А. се възлага да управлява дружеството, като се задължава да представи парична гаранция по чл. 54, ал. 3 от Правилника /чл. 8 от договора/, а възнаграждението е уговорено като зависещо от финансовите резултати на дружеството /чл. 7 от договора, който препраща към чл. 56 от Правилника/.

Съгласно чл. 244, ал. 7 ТЗ отношенията между дружеството и изпълнителен член на съвета се уреждат с договор за възлагане на управлението, който се сключва в писмена форма от името на дружеството

чрез председателя на съвета на директорите. Съгласно чл. 54, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия, в договора за управление или за контрол се определят като задължителни реквизити, както следва: правата и задълженията на страните, размерът на възнаграждението и начинът на плащането му, отговорността на страните при неизпълнение на договора, основанията за прекратяване на договора, размерът на паричната гаранция, но не по-малко от 3-месечното им брутно възнаграждение, която те дават за своето управление, взаимоотношенията между страните в периода от прекратяване на договора до заличаване на името на освободения член на орган за управление или контрол в Търговския регистър. В случая е сключен такъв договор – от 10.01.2023 г., между новия изпълнителен директор А.А. и Председателя на Съвета на директорите. Договорът е писмен и съдържа всички необходими според ТЗ и Правилника реквизити. Съгл. чл. 1, ал. 1 от него на А.А. се възлага да представлява дружеството като Изпълнителен член/Изпълнителен директор, като изпълнява следната бизнес –задача: достигане на обемните показатели и количествените стойности на дружеството, заложи в бюджета, в бизнес-програмата на ответника за 2021 г- 2023 г., приета от Съвета на директорите с протокол № 104/28.02.2022 г.. Съгласно чл. 4, ал. 2 от договора, новият изпълнителен директор А.А. следва да започне на изпълнението на договора на 10.01.2023 г.

Настоящият въззивен състав намира наведения довод от въззивника за липса на вписване на договора за възлагане на управлението в Търговския регистър за неоснователно. Такъв довод, обуславящ твърдение за незаконосъобразност на извършеното уволнение, изобщо не е посочен в подадената искова молба, поради което и по изложените по-горе съображения не може да бъде основание за отмяна на извършеното уволнение. На следващо място, вписването на Търговския регистър няма конститутивно действие по отношение сключения договор – същият обвързва страните по него от датата на подписването му /от влизането му в сила/.

По отношение на наведения довод във въззивната жалба за липса на конкретен бизнес задача или програма, възложени със сключения договор за възлагане на управлението, въззивния съдът намира следното: право да приложи специалното уволнително основание по чл. 328, ал. 2 КТ има управителят, с когото е сключен такъв договор за възлагане на управлението, по който лицето се е задължило в определения срок, срещу възнаграждение, да постигне на свой риск определен стопански резултат. Съобразно досегашната практиката на ВКС ([решение № 76/27.03.2012 г. по гр. д. № 937/2011 г.](#), на ВКС, III Г. О, [решение № 481/13.12.2011 г. по гр. д. № 168/2011 г.](#), на ВКС, III Г.О., [решение № 257 от 15.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4002/2017 г.](#), IV г. о., ГК, [решения по гр. д. № 726/2011 г. 4 ГО](#) , по [гр. д. № 582/2012 г. III ГО](#), по [гр. д. № 2682/2013 г. III Г.О.](#), по [гр. д. № 2712/2014 г. IV ГО](#), по [гр. д. № 117/2016 г. IV ГО](#)), при сключване на нов по време договор за управление, независимо дали той е с ново лице или такова, което е имало предходен договор за управление, дали бизнеспрограмата следва да е нова,

сходна или идентична като съдържание е без значение. Същественото е всеки договор за управление да съдържа бизнес задача с конкретни икономически показатели, които управляващият предприятието трябва да постигне, а именно производителност, рентабилност, обем на оборота, печалби, поддържане на определен брой работни места, финансови задължения и инвестиции, а въз основа на бизнесзадачата, управляващият е длъжен да разработи бизнеспрограма, която да предложи и следва да изпълни по време на действие на договора. Освен това възнаграждението му следва да обвързано от постигнатите финансови резултати, като при неизпълнение на програмата той носи икономическа отговорност, поради което при сключване на договора се определя и гаранция. С оглед изложеното на управителя е предоставена възможност да сформира управленски екип, поради което му се предоставят правата по чл. 328, ал. 2 КТ. В конкретния случай всички предпоставки за налице – в договора за възлагане на управлението е възложена следната бизнес –задача: достигане на обемните показатели и количествените стойности на дружеството, заложи в бюджета, в бизнес-програмата на ответника за 2021 г- 2023 г., приета от Съвета на директорите с протокол № 104/28.02.2022 г., а възнаграждението е обвързано от постигнатите финансови резултати на дружеството. Самата бизнес програма е приета по делото и същата съдържа изключително конкретни икономически цели, които следва да се постигнат. Настоящият съдебен състав счита за неоснователен и доводът на въззивника, че новият управител не бил приел да изпълнява приетата вече бизнес програма – самото приемане е настъпило с подписването на договора 10.01.2023 г. между А.А. и Председателя на Съвета на директорите, доколкото в съглашението има изрично препращане към бизнес-програмата на ответника за 2021 г- 2023 г. и изискване същата да се изпълни. В допълнение, съгласно най-новата практика на ВКС /Решение № 4 от 7.04.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2285/2021 г., IV г. о., ГК/, която настоящият състав изцяло споделя, предпоставката по чл. 328, ал. 2, изр. 2 КТ не изисква започнатото изпълнение по сключения нов договор за управление в смисъла на разпоредбата на КТ да се свързва винаги и единствено с изпълнението на конкретна бизнес програма или бизнес план, тъй като такова допълнително условие за фактическия състав по чл. 328, ал. 2 КТ от закона не произтича.

Договорът за възлагане на управлението е влязъл в сила на 10.01.2023 г., като заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на ответника е издадена в рамките на установения 9 – месечен преклузивен срок – на 09.02.2023 г. В процесната заповед, издадена от изпълнителния директор на ответното дружество А.А., е посочено, че на основание чл.328,ал.2 във вр. с чл.326,ал.2 КТ трудовото правоотношение се прекратява, считано от 15.02.2023 г. В заповедта е посочено, че на работника следва да се изплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл.220,ал.1 КТ от 30 дни.

Във връзка със заявеното оплакване във въззивната жалба относно обстоятелството, че заповедта не била връчена редовно на ищеца, съдът намира следното: заповедта за уволнение следва да е връчена на работника

или служителя, за да се прекрати трудовото правоотношение, откъдето възниква правен интерес и право за работника и служителя да иска отмяна на уволнението и възстановяване на заеманата длъжност. Съгласно чл. 335 КТ трудовото правоотношение се прекратява с едностранно писмено волеизявление, което е с адресат, т. е. от момента на получаване. По аргумент за противното, в останалите случаи трудовото правоотношение не е прекратено и работникът или служителя може да иска обезщетение за недопускане до работа, а не да предяви искове по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ. Няма противоречие в практиката и, че заповедта за уволнение може да се връчи включително при отказ на работника или служителя да я получи, тъй като в този случай работникът или служителят сам и недобросъвестно е попречил да се сбъдне условието за прекратяване на трудовия договор /чл. 25, ал. 1 ЗЗД/. Когато работникът или служителят е отказал да получи заповедта за уволнение, е без значение за делото как работникът или служителят е разбрал или не съдържанието на заповедта за уволнение- дали устно, чрез трудовата книжка и след справка в НАП, защото отказът да се получи заповедта за уволнение е на негов риск за узнаване на съдържанието ѝ, доколкото е длъжен своевременно да въведе с исковата молба основания за незаконност на уволнението (чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ). Не съществува и спор в практиката на ВКС, че работникът или служителят следва да въведе твърдения в исковата молба за връчване на заповедта за уволнение, включително и при условията на отказ за получаване, тъй като това е правопораждащ факт за упражняване на права по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ, доколкото ищецът е длъжен да въведе твърдения за осъществилите се правопораждащи факти - чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК /Решение № 46 от 13.06.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3764/2022 г., III г. о., ГК/. В конкретния случай в исковата молба ищецът твърди да не е получавал заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, а от косвени данни да е узнал за това - от получено писмо за връчване на обходен лист и трудова книжка, както и от отбелязване в трудовото книжка. В заповедта за уволнение е удостоверено, че същата е връчена при отказ на дата 14.02.2023 г. в 8,20 часа в присъствието на свид. П., В.Ц. и К.В.-Д.. Разпитана пред първоинстанционния съд и повторно пред въззивната инстанция свид. П. дава показания, че тя заедно с друга колежка /К.В.-Д./ и шофьор на ответника потеглили с кола в шест часа сутринта на 14.02.2023 г. от София към Добринище, за да връчат процесната заповед за уволнение на ищеца. Дава показания, че малко преди 08,00 часа били пред дома на ищеца в Добринище, който представлява къща на поне два етажа, със зид и портал, като над зида се виждат прозорците на къщата. СвидетЕ.та почукала на портата на зида първи път и никой не отворил, а само се чул лай на куче. Тропане и драскане по вратата от кучето не е чула, но е сигурна, че кучето е било в двора. Зидът е бил висок и няма видимост към двора. СвидетЕ.та почукала на вратата втори път и тогава се отворил прозорец на къщата и на прозореца се показал ищецът. На прозореца бил ищецът, когото свидетЕ.та разпознала. Било му обяснено, че поводът на

идването е да му се връчи заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, която следва да се връчи. Ищецът казал, че не възнамерява да слезе и затворил прозореца. След това свидетел Е. та оформила заповедта като връчена при отказ, сложила я в джоб и я подпъхнала под вратата на зида. Впоследствие заповедта не е изпращана с писма, понеже е била вече връчена. На следващия ден- 15.02.2023 г., свидетелят, който е експерт организация на труда при ответника, изпратила на ищеца писмо с обходен лист, но не и заповед.

Напълно идентични и подробни обяснения дава и разпитаният пред въззивната инстанция свидетел К.В.-Д.. Показанията и на двамата свидетели са изключително последователни, логични и кореспондиращи едни с други. Същите да са дадени безпристрастно и безспорно установяват, че заповедта за изпълнение е връчена при отказ на ищеца на 14.02.2023 г.

По отношение показанията на свид. Т. и Б., въззивният съд намира следното: свидетел Е. та К. Т. твърди в показанията си пред първоинстанционния съд, че на 14.02.2023 г. взела ищеца от дома му преди разсъмване – в 5 часа, и тръгнали за София към МБАЛ „Света Анна София“ АД за да бъде прегледан ищецът, съответно същият бил прегледан и двамата тръгнали към Добринище към 9 часа, като по пътя срещнали един колега на ищеца и неин познат, с когото ищецът си поговорил „служебно“. Пред въззивната инстанция свидетел Е. та е разпитана повторно, като твърди, че ищецът срещнал Д. Б., пред офис на „Първа инвестиционна банка“, като била спряла точно до „памятника с коня“. Свидетел Е. та сочи, че ищецът излязъл да говори с Д. Б., а тя стояла в колата, не участвал в разговора и впоследствие не разбрала за какво е била срещата.

Свидетелят Б. от друга страна твърди, че на 14.02.2023 г. бил посетил клон на „Първа инвестиционна банка“ АД, като случайно се видял с ищеца, който бил с неговата кола, но го возела К. Т., като от него разбрал, че са идвали до болница в София във вр. с получена от него бъбречна криза.

Съдът в цялост не кредитира показанията и на двамата свидетели, като счита същите са пристрастно дадени и пресъздаващи неистински събития, част от предварително подготвена защитна теза на ищеца. На първо място, свид. Т. твърди, че след посещението в МБАЛ „Света Анна София“ АД по пътя за Добринище срещнали свид. Б. на центъра на гр. София пред сградата на Народното събрание на бул. „Цар Освободител“, но същевременно пътят от болницата към гр. Добринище изобщо не минава през посоченото място или в близост до него. Същевременно свидетел Е. та Т. не твърди да са ходили на това място по друга работа, т.е. при липса на каквото и да е била логика свидетел Е. та поддържа твърдение с ищеца да са се озовали на това място. Пред въззивната инстанция вече се поддържа твърдение, че са ходили там по настояване на ищеца без изобщо да разбере защо, което противоречи както на формалната житейска логика, така и на поддържаното от свидетел Е. та твърдение, че са в близки отношения с ищеца. Отделно от изложеното, пред

първата инстанцията свидетелства твърди, че ищецът и свид. Б. да са си поговорили „служебно“, докато пред въззивната инстанция навежда, че няма никаква представа в каква връзка е бил проведеният разговор, тоест налице е явно и съществено противоречие в дадените от нея показания. Съдът не кредитира показанията на свид. Б., доколкото същите са дадени очевидно необективно и непълно, и пресъздават в краткост защитната теза на ищеца, а отделно и противоречат и на показанията на свид. П. и свид. В. – Д., на които съдът дава вяра.

По отношение на представената извадка от личния здравен картон на ищеца, съдът намира следното: в документа е посочено, че на дата 14.02.2023 г. в 08,00 часа доктор Б. – уролог, е вписал определени обстоятелства относно здравословното състояние на ищеца. Подписът под текста, който е с медицинско съдържание, е на д-р Б. и датата и часът са тези на вписване на обстоятелствата. Поставен е и печат от МБАЛ „Света Анна София“ АД, но подписът е на д-р Б.. Този документ не се ползва с материална доказателствена сила по отношение удостоверените обстоятелства за датата и часа на извършване на прегледа, поради което и няма как да опровергае показанията на свид. П. и свид. В. – Д., на които съдът дава вяра, които пълно и главно установяват, че на 14.02.2023 г. по това време ищецът се е намирал в гр. Добринище.

В допълнение следва да се посочи, че препис от заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е връчен на ищеца най-късно с получаване на препис от отговора на исковата молба, тоест понастоящем при всички положения заповедта за изпълнение е връчена, с което е настъпил конститутивният ефект по прекратяване на трудовото правоотношение. Датата на връчване би имала значение единствено по отношение дължимите на ищеца обезщетения, но не и по отношение нейната законосъобразност.

Относно наведения във въззивната жалба довод, че ищецът е бил в отпуск по болест на 14.02.2023 г., въззивната инстанция намира следното: съгласно чл.333,ал.1, т.4, в случаите по чл. 328, ал. 1, точки 2, 3, 5, 11 и чл. 330, ал. 2, т. 6 работодателят може да уволни само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай работник или служител, който е започнал ползуването на разрешения му отпуск. При уволнение по реда на чл. 328, ал. 2 КТ /каквото е настоящият случай/ работникът или служителът не се ползва от предварителната закрила на чл.333,ал.1 КТ с оглед изчерпателното изброяване на хипотезите в нормата на закона.

Относно наведеното оплакване във въззивната жалба за липса на отправено предизвестие, въззивният съд намира ирелевантно за спора за законността на уволнението обстоятелството, че на уволнения работник не е връчено предизвестие за прекратяването на трудовото правоотношение. Съгласно трайно установената практика, неотправянето на предизвестие е факт, който не опорочава уволнителното волеизявление. Този факт има

значение за евентуална отговорност на работодателя за обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ и работникът може да търси, включително по съдебен ред, дължимото, но не и да оспорва уволнението с довод, че не му е връчено предизвестие или че обезщетението не е платено /решение № 94/01.07.2013 г. по гр. д. № 1301/2012 г., III г. о., ВКС, решение № 106 от 30.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5857/2014 г., IV Г. О. решение № 303 от 27.06.2012 г. по гр. дело № 1218/2011 г. на ВКС, IV Г. О.; решение № 149 от 13.06.2012 г. по гр. дело № 475/2011 г. на ВКС, IV Г. О.; решение № 873 от 18.01.2011 г. по гр. дело № 1757/2009 г. на ВКС, IV Г. О./.

Поради подробно изложените съображения съдът намира, че в случая извършеното уволнение е законосъобразно, поради което и предявеният иск с правно основание чл.344,ал.1, т.1 КТ се явява неоснователен.

Неоснователен се явява и искът по чл.344,ал.1, т.2 КТ, доколкото неговото уважаване е обуславено от отмяната и признаването за незаконно на извършеното уволнение.

По изложените по-горе съображения, обжалваното решение на първоинстанционния съд се явява правилно, поради което и следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, в полза на въззиваемата страна следва да бъдат присъдените по делото разноски за заплатено юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 13399/01.08.2023., постановено по гр.д. № 20207/2023 г. на СРС, ГО, 66 състав.

ОСЪЖДА „Х. БДЖ“ ЕАД ЕИК ****, да заплати на основание чл.78,ал.1 ГПК на Х. В. Г. ЕГН *****, разноски в размер от 100 лв.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховен касационен съд при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____